Розділ 14

ДИВОВИЖА

Джуліан, Дік та інші повибігали з кімнати й побачили, як Блок грубо заштовхує Джорджу до її кімнати й замикає на ключ. У дверях клацнув замок.

— Гей! Що ви робите? — обурено заволав Джуліан.

Блок не звернув уваги на крик і повернувся, щоб піти. Джуліан схопив його за руку і прокричав йому у вухо:

— Негайно відімкніть двері! Ви чуєте?

Чув чи не чув, але Блок знехтував Джуліаном і струсив його руку. Проте хлопець, розсердившись, знов учепився в нього.

— Пан Ленуар наказав мені її покарати, — відповів Блок, дивлячись на Джуліана своїми холодними вузькими очима.

— Ну, краще вам відімкнути ці двері, — наказав Джуліан і спробував вихопити ключ у Блока. Але той з несподіваною люттю і силою підняв руку й вдарив Джуліана так, що той поточився на середину сходового майданчика. Потім слуга швидко спустився на кухню.

Джуліан, трохи наляканий, подивився йому вслід.

— Бидло! — сказав він. — Сильний як кінь! Джорджо, Джорджо, що сталося?

LIVEWORKSHEETS

Крізь замкнені двері почувся гнівний голос Джорджі. Вона про все переповіла друзям, а ті мовчки слухали.

— Не пощастило тобі, Джорджо! — зауважив Дік. — Бідолашна! Нам не менше твого хочеться проникнути в таємний хід.

— Я маю вибачитися за вітчима, — сказав Смоляний. — У нього жахлива вдача! Якби він зрозумів, що ти дівчина, він би так тебе не карав! Але він і далі вважає тебе хлопцем.

— Мені байдуже! — відповіла Джорджа. — Мене не обходять його покарання. Мене лише Тіммі хвилює. Що ж, доведеться, сидіти під замком до завтра, коли мене випустять. Передай Блоку, що я взагалі не буду їсти. Не хочу більше бачити його бридку пику!

— А де я спатиму? — жалібно спитала Енн. — Адже всі мої речі у твоїй кімнаті, Джорджо!

— Тобі доведеться спати зі мною, — відповіла перелякана маленька Мерібел. — Я можу позичити тобі нічну сорочку. Лишенько, що ж скаже твій тато, Джорджо, коли приїде? Сподіваюся, він зажадає, щоб тебе негайно звільнили.

— Не зажадає, — відповіла Джорджа крізь замкнені двері. — Він вирішить, що я вередувала й отримала по заслузі. Боже, мені так шкода, що мама не приїде!

Діти дуже засмутилися через Джорджу й Тіммі. Усе пішло шкереберть. Підвечірок друзі спожили у класній кімнаті; вони шкодували, що не можуть передати Джорджі кусник шоколадного торта, приготованого для них!

Коли всі пішли на підвечірок, Джорджа відчула себе дуже самотньою. Була п'ята година. Вона зголодніла!

LIVEWORKSHEETS

Хотілося побачити Тіммі! Вона була такою злою і нещасною і мріяла втекти звідси! Джорджа підійшла до вікна й виглянула назовні.

Її кімната, як і кімната Смоляного, виходила вікнами на крутосхил. Унизу — міський мур, що, оперізуючи місто, то піднімався вгору, то опускався вниз, повторюючи рельєф пагорба.

Джорджа розуміла, що зістрибнути звідси на мур не вийде. Бо можна скотитися вниз і впасти в болото! Це буде просто жах! І тут вона пригадала про шнурову драбину, якою вони щодня користувалися, спускаючись у колодязь.

Спершу драбина лежала на полиці у шафі в кімнаті Мерібел, але відколи хтось намагався проникнути до кімнати, обережно повертаючи ручку дверей, діти вирішили, що безпечніше буде тримати її в кімнаті Джорджі. Вони боялися, що Блок почне нишпорити в кімнаті Мерібел і знайде драбину. Тож Джорджа нишком перенесла її у свою кімнату і замкнула у валізі.

Тремтячими від хвилювання руками дівчинка відімкнула валізу й витягла шнурову драбину. Може, з її допомогою вдасться втекти через вікно. Тримаючи драбину в руках, вона знову зазирнула у вікно.

Міський мур у цьому місці проходив просто попід вікнами. Але ж під її вікном — вікно кухні, і Блок може помітити, як вона спускатиметься по драбині. Тобто зараз не можна, слід дочекатися сутінків.

Коли повернулися друзі, Джорджа — тихцем крізь двері — розповіла їм про свій задум.

— Я спущуся на міський мур, трохи пройду по ньому, а потім зістрибну з муру і проберуся назад міськими вулицями, — сказала вона. — А ви принесіть мені

LIVEWORKSHEETS

щось поїсти. Проти ночі, коли всі вкладуться спати, я знову проникну до кабінету й знайду хід до таємного коридора. Смоляний мені допоможе. І я нарешті побачу Тіммі.

— Домовились, — відповів Смоляний. — Дочекайся темряви, перш ніж спускатимешся по драбині. Блок пішов до себе в кімнату із сильним головним болем, але Сера і Герріет на кухні, й тобі не варто потрапляти їм на очі.

І ось, коли над будинком запала стума, наче м'яка фіолетова завіса, Джорджа спустила з вікна шнурову драбину. Вистачило чверті її довжини, бо в цьому місці було невисоко.

Вона прив'язала драбину до ніжок свого великого дубового ліжка, потім перелізла через підвіконня й обережно почала спускатися.

Минула вікно кухні — на щастя, віконниці були вже закриті. Джорджа приземлилася точно на старий мур. Вона прихопила з собою ліхтарик і все добре бачила довкола.

Джорджа розмірковувала, що робити. Їй зовсім не хотілося ризикувати — раптово наштовхнутися на Блока чи пана Ленуара. Мабуть, найкраще — йти муром доти, поки вона не опиниться у відомій їй частині міста. Там зістрибнути на землю й обачно пробратися назад схилом пагорба, виглядаючи своїх друзів.

І дівчинка рушила широким проходом на старовинному мурі. Прохід подекуди був вибоїстий, раз по раз траплялися ямки від каміння. Але завдяки ліхтарику Джорджа жодного разу не спіткнулася.

Мур огинав спочатку стайні, потім йшов поза чудернацькими старими крамничками. Далі — кружма

LIVEWORKSHEETS

великого двору якогось будинку, уздовж самого цього будинку. Відтам — униз, повз іще якісь будівлі.

Джорджа крізь незашторені вікна бачила, що діялося в кімнатах. Це дивне якесь відчуття: самій усе бачити й залишатись невидимою. В одній кімнаті вечеряла невелика родина: в усіх були веселі й щасливі обличчя. В іншій кімнаті сидів самотній старигань, читав і палив.

Тихо йдучи муром, Джорджа побачила у вікні жінку, яка слухала радіо і в'язала. Ніхто дівчинку не почув. Ніхто її не помітив.

Потім Джорджа підійшла до великого будинку. Мур біля нього наблизився до самих стін, бо саме там крутосхил спадав до самих маршів.

Одне вікно в будинку було яскраво освітлено. Йдучи повз, вона зазирнула в нього й застигла від подиву: це ж Блок там був! Чоловік сидів спиною до неї, але Джорджа ладна була заприсягтися, що це Блок! Така ж голова, вуха, плечі!

З ким він розмовляв? Джорджа постаралася розгледіти і раптом упізнала. Він розмовляв із паном Барлінґом, якого всі називали контрабандистом з Окаянної гори! Стривайте — невже це Блок? Блок глухий, а цей чоловік — ні. Було видно, як він уважно слухає пана Барлінґа і відповідає йому. Хоча жодного слова Джорджа розібрати не могла.

«Підглядати негарно, — сказала собі Джорджа. — Але все це дуже дивно, дивовижно й шалено цікаво! Якби чоловік у вікні озирнувся, я б одразу зрозуміла — Блок це чи ні!»

Але чоловік не повертався. Так і сидів у кріслі спиною до Джорджі. Пан Барлінґ — його витягнуте обличчя було яскраво освітлене лампою поруч — жваво щось

LIVEWORKSHEETS

говорив, а Блок — якщо це був Блок — уважно слухав і час від часу кивав головою на знак згоди.

Джорджа була спантеличена. Тільки б знати напевно, що це Блок! Але що в нього за розмови з паном Барлінґом? Невже він насправді зовсім не так глухий, як удає?

Джорджа зістрибнула з муру в темні сутінки й пішла через усе містечко до Вершини контрабандистів. Перед парадними дверима на неї чекав Смоляний, який ховався в густій тіні. Джорджа здригнулася, коли він поклав руку їй на плече.

— Заходь. Я залишив бічні двері відчиненими. Ми приготували тобі чимало смачного!

Вони прослизнули в бічні двері, навшпиньки пройшли повз кабінет, через хол і піднялися до відпочивальні Джуліана. І справді, друзі приготували їй справжню учту.

— Я вчинив наскок на кухонну шафу, — задоволено повідомив Смоляний. — Герріет кудись вийшла, а Сера побігла на пошту. Блок подався спочивати, сказавши, що в нього страшенно розболілася голова.

— Отакої! — вигукнула Джорджа. — Отже, я не Блока бачила, хоча й досі цілком певна, що то був саме він!

— Це ти про що? — здивувалися друзі.

Джорджа присіла на підлогу й почала тріскати кексики й тістечка, бо страшенно зголодніла. З повним ротом смаколиків вона розповідала, як вилізла з вікна, пройшла міським муром і несподівано опинилася біля будинку пана Барлінґа.

— Там я подивилася в освітлене вікно й побачила, як Блок розмовляв із паном Барлінґом: він не лише слухав, а й відповідав йому! — сказала Джорджа.

LIVEWORKSHEETS

Діти не йняли віри власним вухам.

— Ти обличчя його бачила? — запитав Джуліан.

— Ні, — відповіла Джорджа. — Але я певна, що це був Блок. Смоляний, побіжи-но й перевір, чи він у кімнаті. Він досі не міг би повернутися додому, бо перед ним стояла повна склянка; йому знадобиться час, аби випити той напій. Біжи й перевір.

Смоляний зник і ураз повернувся.

— Блок у ліжку! — сказав він. — Я бачив обриси його тіла під ковдрою і темну пляму голови на подушці. Виходить, існує два Блоки? І що це все означає?

Як гадаєш, що відбувається насправді?

LIVEWORKSHEETS